

AFFINITY

Slussen mellan jorden och evigheten

Av

Andreas Ingo

Det var inte bara ovanligt, det var ytterst märkligt att Simone skulle ta rymdhissen till rymdsslussen denna eftermiddag. Sommaren låg varm och tryckt på det norra halvklotets yta. Att blicka ner mot de ojämna konturer som markerade Europa var en svindlande syn för ett otränat öga. Hon såg Storbritanniens stövelliknande utformning och molnskyar som bredde ut sig från hemlandet längre mot nordöst. Det var gigantiska hav i blått och berglika massiv av vattenånga, som existerade på olika höjder, och bildade konturer med slumpens precision.

Simone delade rymdhissen med ett fåtal andra resenärer. Dessa skulle troligtvis vidare till månen, Mars eller de yttre kolonierna. Årtalet var 2105.

Simone hade fantiserat hela dagen om mannen som kontaktat henne för ett par dagar sedan, med allvar i rösten. Första mötet hade varit en målmedvetet nedtonad men också ansträngd framställning av något ytterst ovanligt: Christopher, som arbetade som gränskontrollör på rymdsslussen, hade stött på problem och behövde en praktiserande psykoanalytiker. Hans ordval, med ständigt återkommande vilopausar, var som ett tecken på att något inte stod rätt till. Men Simone fick inget veta om uppdragets natur. Istället betonade mannen tystnadsplikten, att arbetet var konfidentiellt och att betalningen skulle vara tillfredsställande. Simone funderade på erbjudandet, men visste inom sig att hennes tankar inte var rationella. Hon hade i sin leda tröttnat på jordelivet och valt faran före säkerheten.

Simone blickade återigen ner mot det krympande jordklotet. Rymdsslussen ovan svävade i geostationär bana runt jordklotet som vilken rymdstation som helst. Skillnaden var att denna var mycket större. Den existerade som en definitiv barriär mellan jordklotet och de kolonier som existerade där ute. En slags kontrollstation där rymdresenärer kunde hållas under uppsikt, och rymdterror på detta sätt kunde undvikas.

Snart var färden över och psykoanalytikern dockade med destinationen. En känsla av viktlöshet inträdde medan passagerarna passade en enhet gjort av veckat plastmaterial. Denna enhet användes för att kompensera för de eventuella rumsavvikelser som kunde uppkomma mellan rymdhissen och rymdstationen. Resenärerna fick använda en stega. Stegen skulle transportera resenärerna sista sträckan in i rymdstationen där de skulle få tillgång till artificiell gravitation, och därmed kunna gå upprätt som vanligt.

Simone hade andan i halsgropen. Hon bar på en börda. Hennes tid som psykoanalytiker kändes som en tid i en vilokammare. Hon trängde modigt in i människors psyken, men hon såg aldrig företeelserna som de framträdde på riktigt.

Den till jorden närmast liggande delen av rymdstationen var inte ovanlig: Det var korridorer genom ett olycksbådande landskap av skåp och dörrar. Första hjälpen. Det fanns blänkande metalliska luckor, brusande fläktar i taket. Ett golv som något upphöjt markerades av avlånga galler.

Simone kom till en restaurang som låg i närheten av själva slussen. Hon spanade mot kontrollplatsen, där de andra passagerarna gick fram och visade sina identiteter. Hon anade mannen där. Christopher, mannen hon hade haft kontakt med och fantiserat om. Men nu drabbades hon av lätta skakningar och beställde en smörgås.

Känslan i restaurangen var något kvävd men ändå oförljugen: Det fanns mindre fönster, som gluggar i flytande skepp, i mindre hytter. Det var något nedsläckt. Ett gult sken lyste från armaturer längs pelare i salen. Simone iakttog personalen bakom disken: Härdade män och kvinnor som var vana med livet i rymden. Individier som hade avlägsnat sig från naturen. De var nöjda men ändå inte helt bekväma: De hade kompromissat mellan jordens förutsägbara skönhet och själva utmaningen i att jobba i rymden.

En av männen vid slussen sneglade mot Simones håll och gick fram till henne. Denne var mörk, lång och smal. Hans hållning var något hopsjunket, trots att han försökte hålla sig upprätt. Hans anlete var plågat. En skynt av ett leende formades kring läpparna när han såg nykomlingen. Han hade händerna i fickorna och en speciell apparatur vid sin sida. Det var en aura av en man som sett något andra aldrig sett, en kanske beläst man som sett mysteriet men inte vågat prata om det. Detta var Christopher.

* * *

De gick sida vid sida längs med korridorer mot rymdstationens yttre delar. Christopher hade överlämnat arbetet vid rymdslussen till några andra män. Det var skräpigare i detta avsnitt än vad det hade varit i entrén tidigare. Det låg halvruddna bananskal på det gallerförsedda golvet. Delar av en apelsin, till och med ett äpple. Tystnaden rådde över omgivningarna, en tystnad som trängde sig på och skapade otäcka associationer.

”Du är väl medveten om tystnadsplikten?” sade Christopher, som för att påpeka det han redan sagt förut. ”Det är inte ett officiellt uppdrag, ingen är ens involverad från högre ort. Det är högst privat på alla sätt och vis. Är du redo?”

”Jag är redo.”

Simone sneglade på den gänglige mannen bredvid sin sida. Hon var inte snar att döma människor på grund av deras yttre men i detta fall var det svårt att låta bli. Christopher var gänglig men inte alls smal på ett oattraktivt sätt. Det var som att han hade valt att låta bli maten, i sin ständiga fokusering på sin uppgift, kanske i att jobba över, kanske i att göra ett bättre jobb än vad som förväntades.

”Det är fråga om en informatör som arbetar åt regeringen.” sade Christopher.

”En informatör?”

”Just det. Det är så att han har en särskild story att berätta och jag vill att du ska lyssna på denna story och avgöra sanningshalten i den. Ta reda på om han ljuger eller berättar sanning. Detaljerna kommer snart att uppgå för dig.”

Simone blev visad in i ett rum där en särskild cigarettrok låg tät i luften. Det var som att ventilationssystemet inte räckte till för att suga bort röken. Och i ett hörn, ovanpå en luftpåse, satt informatören.

Simone satte sig ner bredvid informatören och tittade honom allvarligt i ögonen. Det var ingen trevlig syn: Ögonen var ihåliga, vattniga, härjade. Informatören hade troligen tillbringat längre tid i rummet än några dagar. En ovårdad skäggstubb syntes, rester av en rakning som misslyckats. Han presenterade sig som Harold och undrade hur länge han skulle behöva spendera tid i rummet. Simone sade att hon inte visste. Hon skulle gå till botten med problemet och det enda hon ville höra var hans story.

”Det är inte min story.” sade mannen, ”Jag skulle bara överlämna en lista med namn till kontakter inom världssamfundet.”

”Vilken lista?”

”Har du inte hört?” sade Harold förskräckt, ”Vilka är ni? Vad vill ni?”

”Jag arbetar inom psykoanalysen och är bara här för att hjälpa dig.”

Mannen tog upp en cigarett och tände den. Röken spred sig i luften, ringlade upp mot taket och förenades med resten av röken i rummet.

”Berätta bara vad du vet så löser det sig.”

Mannen tittade på Simone med fasa. Sedan lutade han sig tillbaka i luftpåsen och började berätta.

”Okej...” sade Harold. ”Det är så att något är på gång inom solsystemet. Jag har sett dem: Fabriker! De tillverkar ett nytt slags rymdskepp försedda med laserkanoner. Jag har varit på olika uppdrag och sett prototyperna.”

Mannen stakade sig och fortsatte.

”Det var inte meningen att jag skulle se det här! Jag jobbar normalt sett med mindre uppdrag. Att hålla koll på de olika kolonierna. Att kontrollera så att inte terrorismen växer sig starkare i svåra tider. Men det här... Det är större än något jag tidigare sett.”

”Beskriv rymdskeppen.”

”Det är inte som de rymdskepp vi är vana vid! De är större. De måste hysa tusentals passagerare. Laserkanonerna är stora nog att slå ut mindre asteroider. Informationen jag har tillgång till avslöjar också anledningen till denna upprustning: Det är fråga om ett

utomjordiskt hot. En ras fientliga varelser av aldrig tidigare skådat slag. De har observerat människans teknologiska framsteg och ser nu människan som ett hot mot sin ställning i universum.”

”Hur vet du allt detta?”

”Jag har varit vid fabrikerna och sett skeppen. Jag har fått kontakt med överbefälhavarna på de olika stationerna.”

”Och vad skulle din roll i detta vara?”

”Ett hot har hittats inom världssamfundet! Det finns män och kvinnor på jorden som samspelar i utomjordingarnas agenda och försöker stoppa upprustningen.”

Mannen famlade efter nya cigaretter men hade slut på cigaretter i paketet. Han torkade svetten ur pannan och sträckte sig efter ett nytt paket bredvid och tog ut några nya cigaretter.

”Så listan du har...”

”Ja listan! Det är en lista på de personer som konspirerar mot mänskligheten. Motivet bakom detta är inte känt.”

Simone granskade mannen. Hon kunde inte tro på sammansvärjningen, rymdskeppen och det utomjordiska hotet. Vad hon kunde se var att mannen var rädd på riktigt. Rädd för att hans information skulle komma i fel händer. Rädd för att kriget skulle bryta ut. Rädd för *benne*. Hon granskade mannen länge och väl. Hon såg hans uppriktighet. Liknande saker hade hänt tidigare i hennes karriär. Hon råkade ut för galningar var och varannan månad. Hon hade försökt göra sig av med sådana klienter. De var inte så intressanta. Det enda som verkligen behövdes var ett lyssnande öra och en klarsynthet som resulterade i att ge de rätta preparaten. När klienten kommit ur psykosen såg de alltid saken på ett vetenskapligt sätt.

Simone lämnade mannen och förenades med Christopher utanför. Hon såg inget konstigt med fallet och förstod inte anledningen till kontrollörens försiktighet.

”Är han tillförlitlig?” undrade Christopher upphetsat, ”Eller ljuger han?”

”Självklart talar han sanning, såvida hans uppriktighet beträffar, men själva storn lämnar jag åt andra att fundera över.”

”Okej...” sade Christopher. Det är nämligen så att jag har listan.”

”Vad menar du?”

”Listan på konspirerande personer inom världssamfundet. Men ingenting är som du tror.”

”Förklara.”

”Kan inte. Det är bara så att det inte är möjligt. Men följ med mig på en kortare resa. Jag måste visa dig något du inte sett förut.”

* * *

De avlägsnade sig i ett mindre rymdskepp. Nu, bara befolkat av dem och en robot. Roboten skötte själva navigeringen. De skulle till en större installation några tiotal mil från rymdsslussen.

Christopher tycktes bara bli tystare ju längre färden gick. Simone såg tolkningen av Christophers tillstånd som sitt huvudsakliga arbete. Uppenbart var att han på ett plan var tokig, på ett annat plan fungerade han helt normalt. Hon undrade vad de skulle upptäcka, och var inte lite orolig över sin egen säkerhet.

Till sist övergav hon Christopher och satte sig ner vid piloten som skötte sin uppgift utan att protestera. Det var ett hav av ljus från märkliga instrument hon inte kunde placera. I fjärran såg hon konturerna av resmålet, på baksidan upplyst av den dalande solen. Bara att vara ute på ett omöjligt uppdrag tycktes vara ett genidrag. Simone behövde en paus från monotonin i sitt sega arbete. Här fann hon avvikare och tokskallar. Folk som sålt sin själ till rymddjävulen och bara väntade på det ofrånkomliga slutet.

Christopher förenades med Simone när rymdskeppet bromsade in och det massiva resmålet fyllde hela perspektivet.

”Du kommer inte tro mig innan du ser rymdskeppen.” sade Christopher.

Och paret tog på sig sina rymddräkter för en utomjordisk evaluering.

Simone drog efter andan när hon fick se strukturerna med egna ögon: På insidan, i en area på tiotusentals kvadratmeter, kunde de se silhuetterna av metallbundna monster. Detta var enorma rymdskepp, försedda med en oval skiva, som markerade skillnaden mellan de övre förarutrymmena och krigsmaskinerna på undersidan. Simone använde gasblandningen i den bakre brännaren för att manövrera sig själv närmare de enorma laserkanonerna och de målsökande raketkastarna bredvid. Hennes gestalt tycktes försvinna i mynningen av en av laserkanonerna. Hon kunde låtsas som att hon inget hört. Men inför laserkanonens fysiska realitet var hon inte samma person längre.

Christopher talade med henne över radion och gav sin egen variant av storyn: Det var inte frågan om en utomjordisk ras som skulle invadera jorden. Rymdskeppen var en jordisk angelägenhet för att utplåna delar av mänskligheten. Världssamfundet hade delats i två läger, obemärkt. Listan som Harold hade innehöll namnen på de ledare som motarbetade det nya imperiet. Men de verkade i det fördolda. Skulle listan levereras skulle motståndarna avslöjas och utrotningen skulle vara ett faktum.

”Hur har du kommit till denna slutsats?”

”Jag har burit på det en längre tid. Jag kan inte avslöja det nu. Vad jag vet är att Harold's lista inte får levereras. Vi måste kvarhålla Harold tills hotet har undanröjts och världssamfundet lagt ner de här fabriker.”

* * *

Hon var för sig själv i de plågade miljöerna på rymdstationen. Hon hade blivit visad till ett rum, där hon kunde uppehålla sig själv medan Christopher och Harold samspråkade. Det var en känsla av förlorad tid. Solskivan hade försvunnit bakom horisonten, Jorden låg mörk och hotfull nedanför. Konturen av månen syntes intill.

Hon visste inte om hon kunde lita på någon av männen. Så vitt hon visste kunde de vara galna. Rymdskeppen kunde ha tillverkats i något okänt syfte. Kanske som beskyddare i en framtida kolonisation. Ja, hon hölls i mörker av krafter hon inte förstod.

Hon besökte restaurangen där hon hade ätit bara elva timmar tidigare. Det låg matrester på bordet, flingor av havre och annan proviant.

Det kändes inte som elva timmar sedan sist.

Hon återvände till sitt rum.

Hon passerade dörren till Christophers rum när hon hörde märkliga ljud. Det var ett slags väsande. Hon ställde sig i öppningen till Christophers rum, förstörde glipan och mitt där framför henne såg hon konturerna av en utomjording.

Det var en humanoid som stod på två ben. Men där skulderbladen skulle sitta fanns en slags utväxter. Det var ett slags draklika fjäll, som fortsatte längs ryggen och vidare längs bakbenen ner till fötterna. Dessa var inte motbudande utan snarare inbudande. Huvudet hade också flera av dessa fjäll och magpartiet var markerat med muskulösa band. Utomjordingen tycktes inte lida. Dess ögon strålade av ett obekant mörker. Och plötsligt, när den hade insett att den var iakttagen, förvandlades den till människa.

Christopher stod naken i rummet och betraktade Simone. Han gick iväg till sängen och tog på sig sina byxor.

”Det är inte som du tror...” sade Christopher bryskt. ”Jag är bara en människa. Jag har via telepatisk kontakt lärt mig utvecklas bortom förnuftets gränser.”

Simone tittade på mannen. Hans plågade framtoning, hans framåtlutande gestalt framstod nu mera som den var: Christopher hade blygt försökt smälta in bland vanliga människor, antagit en tillbakadragen attityd för att inte märkas.

”Det handlar bara om att bemästra genetiken. Att kunna omskapa sig själv efter eget tycke.”

”Och sammansvärjningen då?” sade Simone, ”Vad är sanningen om detta och varför behöver du mig?”

Christopher gick fram till Simone och såg henne allvarligt i ögonen.

”Jag behövde dig för att förvissa mig om att allt det jag lärt var sant. Sanningen är att vi är ensamma och att soldater kommer komma vilken stund som helst. Listan får inte levereras, informatören måste försvinna eller dö. Men vi kan inte försvinna någonstans. Vi är fast här på rymdstationen, för utanför finns gränspolisen, och närmare jorden är jag eftersökt.”

”Vad ska vi göra då?” sade Simone förtvivlat, ”Nu har du dragit in mig i en konflikt jag aldrig valt, mot bättre vetande!”

”Följ mig. Vi gömmer oss i rymdstationen. Vi behöver bara vapen. Vi tar informatören med oss och gömmer oss i rymdstationens labyrinter. Till sist kommer soldaterna tro att vi försvunnit från platsen och ge upp.”

* * *

Det dröjde inte länge förrän soldaterna hade anlänt via rymdhissen. Paret hade gömt sig i ventilationsanläggningen, som omslöt hela rymdstationen och kunde användas som en skyddskammare. Harold följde med dem, en svettig medpassagerare som höll tyst under ett målsökande automatvapens hot.

Där inne i mörkret, medan beväpnade gestalter passerade nedanför, fick Simone en känsla av överklighet: En slags överklighet som inte var i opposition mot livet. Snarare att hon inte hade levat förut men nu fick se livet som det var på riktigt.

Skuggor kunde iakttas genom springor i ventilationsanläggningen. En infraröd detektor kunde synas i händerna på en soldat. Och omedelbart anade paret nöd.

Soldaterna stannade upp och iakttog den infraröda detektorn. Några gömde sig i ventilationsanläggningen. Tre mänskliga former som inte kunde vara andra än de eftersökta.

Soldaterna öppnade eld. Skotten studsade mot ventilationsanläggningen utan att göra hål på lättmetallen. De tre upptäckta letade sig framåt på alla fyra och hamnade i ett litet rum. Det fanns ingen utväg ur detta rum, annat än att fortsätta genom ventilationsanläggningen till andra rum. Men de var redan upptäckta och det fanns inget att göra.

”Det är här vi hamnat.” sade Christopher smått resignerat. ”Det enda vi kan göra är att dra ut på tiden och göra motstånd. Det kommer ta tid innan de andra kommer hit.”

”Varför inte ge upp på en gång?” sade Simone.

”Jag vet att det bara handlar om minuter, sekunder, bråkdelar. Den tid som de fredligt inställda behöver för att göra slut på motståndet inom världssamfundet och sätta stopp för katastrofen.”

De stod där länge. Harold skakade av rädsla och tårar rann längs hans kind. Aldrig någonsin hade Simone sett en mer desperat människa. Aldrig någonsin hade hon känt sig så modig. I jämförelse.

”Vi har inget val.” sade Christopher. Vi lämnar Harold här, tar automatvapnen och öppnar eld mot motståndarna. Vi kryper på alla fyra till ett näraliggande rum. Soldaterna kommer tro att vi är kvar på samma plats.”

De gjorde som Christopher hade sagt. Simone tittade på ljuset som började tränga in genom springorna. Morgonen hade kommit och vita streck av ljus avtecknade sig i springorna. Områdena kring dessa var röda. Simone och Christopher smög andlösa genom det trånga

utrymmet. Simone gjorde sig illa på en utstående skruv. De kunde höra Harold skrika i bakgrunden. Skrik av förtvivlan i ett försök att rädda sitt liv.

Simone och Christopher hörde ljud av något som gav vika och plötsligt föll de ner genom ventilationsanläggningen, mot golvet mitt ibland alla soldater. De fann sig omringade av dessa. Solbrända uniformerade män och kvinnor. Vissa riktade sina vapen mot inkräktarna. Andra gjorde det inte.

”Var är Harold?” undrade de. ”Vad har ni gjort av vår man?”

”Han finns i ventilationsanläggningen.” sade Christopher, ”Men ni kan inte göra annat nu än att skjuta oss.”

De övriga soldaterna lyfte sina vapen som för att trycka av. Men plötsligt kom ett inkommande samtal via en radio.

”Jaha. Så de eftersökta går fria? Varför går de fria?”

En tystnad inträdde i rummet. Rymdens mörker härskade utanför, men bröts sönder av solens strålar.

Soldaten med radion bad de andra soldaterna att sänka sina vapen. Saker hade förändrats. De hade order om att återvända hem. Simone betraktade Christopher. Han såg inte ut som en vanlig människa. Det var silhuetten av en hjälte. Någon som försökt det ingen annan försökt. Som hade misslyckats men inte brytt sig. Hans form började att förändrats. Utomjordingen kom tillbaka igen. Fjällen på bakhuvudet letade sig uppåt. Muskelösa sammandragningar kunde synas kring käkpartiet. En av soldaterna höjde sitt vapen och tryckte av.

”Dö din djävel!”

Christopher föll skjuten ner på golvet.

Simone såg övermänniskan gå igenom transformationen: Ung man blev till utomjording eller något annat ingen kunde förklara. Soldaterna stod i ring och betraktade den skjutne som blödde på golvet. Simone sänkte sig ner över Christopher i fasa. Oförklarligt förälskad i denne man, helt utan anledning.

”Vi lämnar er härmed åt ert öde.” sade den skjutglade soldaten, ”som tack för att ni inte gjort vad ni skulle.”

Soldaterna gav sig av och lämnade den skjutne på golvet. Ingen brydde sig om Harold eller Simone. Den desperate skrek fortfarande från rummet bredvid.

Simone strök empatiskt sina händer längs utväxterna i Christophers huvud. Utomjording blev till man igen. Okontrollerade rörelser kunde iakttas längs den skadeskjutnes kropp. Tårar formades i Simones ögon och föll ner på Christophers kind. Mörka ögon med en brinnande flamma av iver. En iver att leva och uträtta något.

”Allt kommer att bli bättre nu.” sade Christopher, ”Jag var inte döende. Långt därifrån. Jag ville bara testa din lojalitet, se din välvilja.”

Såren läktes mirakulöst och Christopher satte sig upp. Simone kysste mannen som räddat henne från slentrianen och visat henne ett bättre liv.

* * *

Dagarna därefter tillbringades ute vid platsen där de gigantiska rymdskeppen hade tillverkats. Men nu hade nya order kommit om rymdskeppens demontering. Paret iakttog rivningsarbetet och kände nytt hopp födas i deras hjärtan. De återvände till rymdstationen där Christopher berättade om den tid som skulle komma.

”Jag har fått information om att utomjordingarna närmar sig. De ska ske ett fredligt möte mellan vår civilisation och deras civilisation. Jag vet inte hur de ser ut. Kanske liknar de mig. Kanske liknar de något annat ingen kan föreställa sig.”

Paret tillbringade dagar i Christophers sovrum. Han visade teckningar som han ritat, som visat vilken ingenjörskonst han brukat i försöket att omskapa sig själv. Han var stolt över sina bedrifter.

Aldrig hade han känt sig som en vanlig människa. Han hade tagit jobbet på rymdstationen som gränsvakt, just för att komma närmare människor på flykt. Människor som inte hörde hemma i rymden eller på jorden. Bara i gränstrakten mellan territorier, mellan jorden och evigheten som kallade.

Simone förenades med Christopher i kärleksakten. De famlade i mörkret efter det onåbara, platsen där man mötte kvinna och allting blev nytt.

* * *

Dagarna därefter tornade rymdskeppen upp sig som gigantiska spöken i skyn och överskuggade de mänskliga kolonierna. Det var otidsenliga skepp, skuggade i olika partier. Ett språk fanns som var skrivit i evigheten, som berättade historier ingen hört. Ingen visste vad som dolde sig på insidan.

Varelserna trädde in genom rymdsslussens portar och förenades med paret på golvet. Varelserna påminde inte alls om de former som Christopher hade skapat. Dessa var svarta och de var en slags kollektivsjäl, förbundna med varandra genom olika fibrer som växte överallt på deras kroppar. Det kändes som en blandning mellan djurvärlden och växtriket.

Varelserna beskådade Christopher under tystnad. Det var ett sällsamt igenkännande men ännu inte en känsla av förening. Någon lyfte ett vapen och avlossade en plasmalikhande laddning. Christopher föll förstummad mot golvet och försökte ta sig upp. Simone skrek panikartat och ställde sig i vägen för utomjordingarna. En varelse tryckte undan henne och gjorde slut på övermänniskan som kravlade på golvet.

Simone kunde inte tro sina ögon. Känslor välldes återigen upp. Men varelserna lät henne vara, tog plats i sina vidunderliga skepp och övergav paret. De lät strimmor av eld förtära anslutningarna till rymdstationen. Simone tittade ut och såg rymdhissen gå upp i rök. Hela installationen började rotera och det kändes som att verklighetens fundament höll på att upplösas. Men hon kunde inte tro på döden. Inte på Christophers död. Inte nu.

Den artificiella gravitationen gav vika. Luften sögs ut. Hon kände lufttrycket förändras. Och hon såg de enorma explosionerna på jordytan.

Detta var ingen tillfällighet. Det var nämligen så att Christophers historia var en falsk historia. Han var inte en man som ljög. De telepatiska meddelandena hade varit falska till sin natur. Detta i syfte att underminera de mänskliga försvarerna och tillintetgöra en mänsklighet på väg ut i evigheten.

Simone brydde sig inte om detta. Så vitt hon visste var Christopher hennes man. Hon var flickan som äntligen hade vuxit upp. Som funnit sin like i sin olike. Som lämnat psykoanalysen bakom sig bara för att uppgå i det okända.

Och nu svävade hon viktlös ut i yttre rymden bara för att upptäckas av en fjärran civilisation. Det var varelser som skulle komma till hennes undsättning. Kvarlevare från en tillintetgjord civilisation, på jakt efter likasinnade. Hon besteg deras skepp, bärandes på kroppen från den döde. Han återupplivades och paret förevigades i resan bort mot stjärnorna.

Och de bara njöt.

THE END